

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 328/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PPCP, s. r. o.**, SNP 113/1, Bošany, IČO 45 262 322, zastúpenej advokátkou Mgr. Mag. Monikou Korbášovou, advokátska kancelária, Nám. 1. mája 9, Bratislava, proti postupu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne v konaní vedenom pod ČVS: KRP-80/2-VYS-TN-2023 a postupu Okresnej prokuratúry Partizánske v konaní vedenom pod sp. zn. 1Pn 181/20/3305 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „krajské riaditeľstvo PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-80/2-VYS-TN-2023 a postupom Okresnej prokuratúry Partizánske (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1Pn 181/20/3305. Navrhuje vec vrátiť krajskému riaditeľstvu PZ na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 27. novembra 2023 trestné oznámenie, ktoré vyšetrovateľ krajského riaditeľstva PZ (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-80/2-VYS-TN-2023 vyhodnotil ako ďalšie trestné oznámenie neobsahujúce žiadne nové relevantné informácie, ktoré by neboli predmetom pôvodného trestného oznámenia podaného [REDAKOVANÉ], vedeného krajským riaditeľstvom PZ pod ČVS- KRP-46/2-VYS-TN-2020, o ktorom už bolo rozhodnuté podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. S poukazom na usmernenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 Spr 281/18/1000-25 z 18. decembra 2019 (ďalej len

„usmernenie“) vyšetrovateľ sťažovateľku upovedomil prípisom z 20. decembra 2023, že vo veci nebude ďalej konať.

3. Podaním z 15. januára 2024 doručeným okresnej prokuratúre 16. januára 2024 sťažovateľka napadla postup vyšetrovateľa, keď okrem vecnej nesprávnosti jeho záverov namietala, že vyšetrovateľ nepostupoval v súlade s § 197 Trestného poriadku a vec neodmietol formou uznesenia, proti ktorému je prípustná sťažnosť, čím ju ukrátil o riadny opravný prostriedok, a navyše nerozhodol o trestnom oznámení v zákonom ustanovenej lehote 30 dní. Trestné oznámenie podľa jej názoru nebolo možné v súlade s Trestným poriadkom odmietnuť upovedomením s poukazom na usmernenie generálnej prokuratúry, ktoré nemá všeobecnú záväznosť, teda nemá prednosť pred zákonom a nie je ani zverejnené. S prihliadnutím na uvedené žiadala, aby okresná prokuratúra vec vrátila vyšetrovateľovi na ďalšie konanie, aby boli oznámené skutočnosti riadne vyšetrené a o veci bolo rozhodnuté v súlade s Trestným poriadkom.

4. Okresná prokuratúra vyhodnotila postup vyšetrovateľa ako správny a zákonný, preto žiadosť (podanie) sťažovateľky vybavila „vyrozumiením“ č. k. 1Pn 181/20/3305-27 z 31. januára 2023 bez prijatia opatrení.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zopakovala námietku, že vyšetrovateľ v rozpore s ustanovením § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku o veci rozhodol formou upovedomenia s odvolaním sa na usmernenie generálnej prokuratúry, ktoré nie je všeobecne záväzným právnym predpisom. Generálnej prokuratúre podľa nej neprináleží takýmto spôsobom modifikovať postup ustanovený Trestným poriadkom, ktorý inštitút „ďalšieho trestného oznámenia v totožnej trestnej veci“ neupravuje a neumožňuje postup, aký vyplýva z predmetného usmernenia ani v prípade, ak by ďalšie trestné oznámenie skutočne neobsahovalo nové skutočnosti.

6. Vyšetrovateľ uviedol, že v porovnaní so skorším trestným oznámením vo veci predmetných skutkov trestné oznámenie sťažovateľky neobsahovalo žiadne nové skutočnosti odôvodňujúce iné, ako už právoplatné rozhodnutie o odmietnutí veci. Rozhodnutia podľa § 197 Trestného poriadku však nezakladajú prekážku veci rozhodnutej a opätovné konanie o predmetnom totožnom skutku nie je porušením zásady *ne bis in idem*. Pri zistení nových skutočností je možné viesť o totožnom skutku trestné stíhanie bez zrušenia rozhodnutia v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (R 32/1998).

7. Ak bol vyšetrovateľ toho názoru, že nie sú dôvody na začatie trestného stíhania, bol povinný vybaviť vec uznesením s obsahovými náležitosťami v intenciách § 176 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Ak tak neurobil a vec vybavil prípisom, porušil právo sťažovateľky na riadne odôvodnenie rozhodnutia a zároveň právo na podanie sťažnosti podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku.

8. V upovedomení vyšetrovateľa uvedené zhrnutie sťažovateľka považuje za všeobecné frázy svedčiace o rýdzo byrokratickom vybavení veci. Akékoľvek konkrétne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že sa vyšetrovateľ vecou skutočne zaoberal, prípis neobsahuje. Sťažovateľka sa nedozvedela, aké listiny z vyšetrovacích spisov boli zabezpečené a preskúmané, k akým zisteniam

viedli, akými úvahami sa vyšetrovateľ spravoval a z akého dôvodu oznámené skutočnosti nepovažoval za nové a relevantné pre trestnoprávne posúdenie skutku.

9. Okresná prokuratúra sa v plnom rozsahu stotožnila s nezákonným postupom vyšetrovateľa s odvolaním sa na rovnaké usmernenie generálnej prokuratúry a vec odložila bez prijatia opatrenia. Jej postup je podľa sťažovateľky rovnako nezákonný, pretože „*nezjednal*“ nápravu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského riaditeľstva PZ v konaní vedenom pod ČVS: KRP-80/2-VYS-TN-2023 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1Pn 181/20/3305, ku ktorému malo dôjsť vybavením trestného oznámenia sťažovateľky z 27. novembra 2023 použitím usmernenia generálnej prokuratúry, a nie príslušných ustanovení Trestného poriadku, v dôsledku čoho bola ukrátená o riadny opravný prostriedok proti upovedomeniu krajského riaditeľstva PZ z 20. decembra 2023.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu postupom krajského riaditeľstva PZ:

11. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

12. Sťažovateľka využila na ochranu svojich práv proti postupu krajského riaditeľstva PZ osobitný prostriedok procesnej obrany (žiadosť z 15. januára 2024), ktorý bol po obsahovej stránke vyhodnotený ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 198 ods. 2 Trestného poriadku. O tejto jej žiadosti konala a rozhodla okresná prokuratúra, ktorá o prijatých záveroch sťažovateľku upovedomila listom č. k. 1Pn 181/20/3305-27 z 31. januára 2024. V takom prípade je právomoc ústavného súdu vo vzťahu k postupu krajského riaditeľstva PZ, ktorý bol preskúmaný okresnou prokuratúrou, vylúčená.

13. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu postupom okresnej prokuratúry:

14. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že právo na začatie trestného konania proti konkrétnej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010). V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je

upravené právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám (m. m. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013). Napokon z ústavnej sťažnosti je nepochybné, že uvedená zásada je sťažovateľke dobre známa.

15. Pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti však bolo podstatným, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť (sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa v podstate toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal). Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Taktiež nie je možné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, m. m. IV. ÚS 393/2022).

16. Ústavný súd preskúmal namietaný postup okresnej prokuratúry, ktorého výsledkom bolo upovedomenie z 31. januára 2024 z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označeným základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy aj obsah upovedomenia krajského riaditeľstva PZ tvoriaci z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

17. Z upovedomenia okresnej prokuratúry vyplýva, že preskúmala vyšetrovací spis vedený pod ČVS: KRP-80/2-VYS-TN-2023, ale aj vecne súvisiaci vyšetrovací spis vedený pod ČVS: KRP-46/2-VYS-TN-2020 a konštatovala, že vyšetrovateľ, pokiaľ po doplnení aktuálneho trestného oznámenia sťažovateľky o ňom ďalej nekonal, pretože toto vyhodnotil ako duplicitné vo vzťahu k trestnému oznámeniu, o ktorom už bolo rozhodnuté v konaní vedenom pod ČVS: KRP-46/2-VYS-TN-2020, vec posúdil správne a zákonne. Aj podľa názoru okresnej prokuratúry ostatne podané trestné oznámenie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vo veci konať, pretože uvádzané skutočnosti sa vzťahovali na už právoplatne skončenú vec a týkali sa ďalšieho vysporiadania majetkových sporov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré vznikli v rámci ich vzťahov ako spoločníkov a konateľov sťažovateľky (oznamovateľky). Okresná prokuratúra uviedla, že obaja menovaní boli aj naďalej spoločníkmi a konateľmi sťažovateľky, v ktorej boli obaja oprávnení konať samostatne a bez obmedzenia. Riešenie ich majetkových nárokov voči sťažovateľke a sebe navzájom podľa okresnej prokuratúry nespadálo do ingerencie prostriedkov trestného práva, ale išlo o vec civilného práva, kde je na iniciatíve jednotlivých strán zabezpečenie ochrany ich práv a záujmov.

18. K nedodržaniu lehoty 30 dní na rozhodnutie o trestnom oznámení od jeho prijatia vyšetrovateľom okresná prokuratúra uviedla, že táto lehota je tzv. poriadková, nie sú s ňou teda automaticky spojené žiadne zákonné následky. V danej veci k jej prekročeniu došlo z nutnosti trestné oznámenie doplniť vyžiadaním na vec sa vzťahujúcich listín.

19. Pokiaľ išlo o námietku nezákonnosti postupu vyšetrovateľa z dôvodu, že v upovedomení poukázal na usmernenie generálnej prokuratúry, okresná prokuratúra sťažovateľke ozrejmla,

že predmetné usmernenie bolo prijaté na účel zabezpečenia jednotného postupu orgánov činných v trestnom konaní pri postupe týkajúcom sa opakujúcich sa trestných oznámení podávaných vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozhodnuté v tzv. predprípravnom konaní, teda postupom podľa § 197 Trestného poriadku. Policajt alebo prokurátor je v prípade takýchto trestných oznámení po dôkladnom preskúmaní a vyhodnotení veci povinný konať v zmysle Trestného poriadku iba v prípade, ak nové trestné oznámenie samo osebe alebo v spojení s informáciami už známymi mohlo odôvodniť iné rozhodnutie. Preskúmaním predložených vyšetrovacích spisov však okresná prokuratúra dospela k záveru, že trestné oznámenie z 27. novembra 2023 takéto nové relevantné informácie neobsahovalo a postup vyšetrovateľa preto hodnotila ako správny a zákonný.

20. Okresná prokuratúra preto usúdila, že v danej veci neprichádzalo do úvahy prijatie žiadnych ďalších opatrení.

21. Z rekapitulácie vyrozumenia okresnej prokuratúry je zrejmé, že trestným oznámením sťažovateľky sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberali (sčasti odkazom na to, že v predmetnej veci už došlo k právoplatnému rozhodnutiu, a sčasti boli námietky posúdené ako také, ktoré neboli tzv. novými skutočnosťami odôvodňujúcimi prípadnú zmenu pôvodného rozhodnutia, čo okresná prokuratúra riadne odôvodnila) a o výsledku jeho vybavenia bola sťažovateľka upovedomená.

22. V tomto kontexte je nevyhnutné uviesť, že sťažovateľka ani nenamietala závery vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry týkajúce sa posúdenia tzv. nových skutočností ako takých, ktoré neodôvodňujú prípadnú zmenu pôvodného rozhodnutia, ale v podstate namietala len spôsob, akým došlo k vysporiadaniu sa s jej ďalším trestným oznámením. Okresná prokuratúra tieto sťažovateľkou označené ako nové skutočnosti pritom v konkrétnosti posúdila na s. 2 jej vyrozumenia z 31. januára 2024.

23. Napokon bez riadneho preskúmania, vyhodnotenia a adekvátneho odôvodnenia okresnou prokuratúrou neostala ani námietka sťažovateľky o nedodržaní zákonnej lehoty vzťahujúcej sa na vybavenie jej trestného oznámenia vyšetrovateľom (na túto okolnosť však sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani nekládla žiaden primeraný dôraz, pozn.).

24. K predmetným skutočnostiam ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

25. Sumarizujúc dosiaľ uvedené skutočnosti, ústavný súd rezultuje, že pokiaľ ide o rozsah (štandard) základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tento bol v okolnostiach prerokúvanej veci rešpektovaný, resp. naplnený. Sťažovateľka podala trestné

oznámenie z 27. novembra 2023, ktorým sa orgány činné v trestnom konaní zaoberali a o výsledku jeho vybavenia bola sťažovateľka riadne upovedomená. Pokiaľ sťažovateľka zastáva názor, že ak krajské riaditeľstvo PZ nenašlo v jej trestnej veci dôvody na začatie trestného stíhania, malo dotknuté trestné oznámenie odmietnuť tak, aby mala následne možnosti podať proti jeho odmietnutiu opravný prostriedok (tým, že sa tak nestalo, bola ukrátená o možnosť jeho uplatnenia), je ústavný súd toho názoru, že z hľadiska materiálnej stránky ochrany práv sťažovateľky nedošlo k porušeniu jej základného práva na inú právnu ochranu, keďže postup krajského riaditeľstva PZ bol na podklade sťažovateľkinej žiadosti riadne preskúmaný aj okresnou prokuratúrou, ktorá jej dala odpoveď na všetky relevantné otázky. Zároveň je potrebné uviesť, že jej závery týkajúce sa vecnej stránky posúdenej veci sťažovateľka v ústavnej sťažnosti relevantne neatakovala (nenamietala nesprávnosť posúdenia tzv. nových skutočností, ktoré podľa nej v tejto trestnej veci nastali). Aj s ohľadom na predchádzajúce podanie (trestné oznámenie) a zhodu v ich podstate možno považovať postup okresnej prokuratúry, ktorá podanie sťažovateľky vyhodnotila podľa jej obsahu, a v nadväznosti na to ňou prijaté závery (v upovedomení z 31. januára 2024) za ústavne akceptovateľné.

26. Ústavný súd zdôrazňuje, že na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky nepostačuje tvrdený (eventuálny) záver o formálnom nesúlade medzi postupom orgánu verejnej moci (aj prokuratúry) a literou právneho predpisu. K formálnemu rozporu musí pristúpiť aj záver ústavného súdu o existencii reálneho zásahu do subjektívno-právnej sféry sťažovateľky v takej intenzite, že to odôvodňuje vyslovenie porušenia jej základných práv (m. m. III. ÚS 278/2023). Takéto porušenie ústavný súd v kontexte sťažovateľkou namietaných skutočností v okolnostiach prerokúvanej veci nenašiel. Z ústavnoprávneho hľadiska tak nie je dôvod, aby sa spochybňoval postup okresnej prokuratúry, ktorý je dostatočne odôvodnený. Skutočnosť, že s ním sťažovateľka nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému postupu. K prakticky rovnakému záveru ústavný súd dospel aj vo veci sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 292/2024.

27. S ohľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu